

Драгомир Анђелковић, Бранко Радун, Милован Балабан, Предраг Николић и Саша Гајић објавили су заједнички текст [\[1\]](#) који на најбољи начин демонстрира методе и домете политичке криптоаналитике. У овом чланку критички ћу да се осврнем управо на те методе и домете.

О скривеним мотивима

Основна криптоаналитичарска метода је потрага за скривеним мотивима неког делатника. Мотиви су за криптоаналитичаре по правилу нечасни и зато скривени, па је основни задатак криптоаналитичара „раскринкавање“ мотива и тиме самог делатника. Најгоре је што они ту методу примењују чак и у чисто сазнајној сфери. Рецимо, Антонић и Вукадиновић, по криптоаналитичарима, не пишу о „другој Србији“ зато што је то, нажалост, владајућа и малигна идеологија наше медијске и културне елите, већ да би скренули пажњу са правих непријатеља и да би „куповали поене тамо где то није ни на који начин опасно“, „све по оној народној `да се Власи не досете`“. Такође, Вукадиновић и Антонић нису, до 9. септембра, имали разумевања за поједине Јеремићеве спољнополитичке потезе – пре свега за дипломатску борбу против признавања Косова – зато што су ти потези били исправни. Не, они су то радили зато што су „навикнути на државне фондове и широм отворене медије“, односно зато што су као „некада веома блиски ДСС-у“, „пожурили да окрену ћурак наопако“, „пошто је та странка изгубила власт“.

За оптужбу да нешто радите из нечасних мотива практично нема успешне одбране. Ако вас неко оптужи да хвалите неки поступак субјекта А зато што вас он плаћа, све што можете да кажете у своју одбрану јесте: „Није тачно“! Али, то некако изгледа мало, кусо, неуверљиво... Частан човек се осећа непријатно кад треба да доказује своју част, и зато најчешће бира да увређено заћути. На то по правилу и рачунају разни клеветници. А криптоаналитичари су најчешће обични клеветници, заоденути у публицистичко или интернет рухо.

Други могући начин одбране од ове оптужбе јесте да покушате да кажете да нисте плаћеник субјекта А зато што сте толико пута критиковали управо субјекат А. Рецимо,

Пише: Слободан Антонић
среда, 13 април 2011 14:06

како ја могу бити „режимски аналитичар“, ако сам, од формирања ове владе (јула 2008), на сајту НСПМ објавио, пребројао сам, укупно 151 текст, и ако су *сви* текстови критички, мање ли више експлицитно, на рачун режима? Како ја могу бити „режимски аналитичар“, ако сам толико пута директно критиковао Тадића

[\[2\]](#)

, његове министре

[\[3\]](#)

, највише функционере ДС-а

[\[4\]](#)

, а о Бриселу и Вашингтону

[\[5\]](#)

да не причам? Па ја сам објавио више критичких текстова на рачун овог режима него сва петорица ове господе заједно! А о убојитости и квалитету тих критика и да не причам...

Али, криптоаналитичар има одговор и на ову одбрану. То је чувена Анђелковићева теорија о „др Шајевичу“. По Анђелковићу, „режимске аналитичаре“ одликује то што „у 95 посто (случајева) прозивају власт“, док само „у 5 посто посебно битних случајева(...) отворено раде њој у прилог“ [\[6\]](#). Тако сам ја могао написати не 151 текст против власти, већ 151 милион текстова. Али када сам, заједно са Ђорђем Вукадиновићем, агустовску (прву) верзију Резолуције УН о Косову оценио као добру и важну, а Анђелковић, Балабан и остали као „велеиздајничку“ [\[7\]](#) и „симулирање конфронтације српских власти са тзв. међународном заједницом“

[\[8\]](#)

, е то је онда био онај „битан случај“ који ме је раскринкао као издајника. Дакле, довољно је било да се човек

само у једном

питању не сложи са нашим врлим криптоаналитичким патриотама, и да му се, без обзира на сав дотадашњи отпор режиму (и без обзира на то што се испоставило да смо углавном били у праву), одмах прилепи етикета „режимског аналитичара“ и издајника.

Укратко, криптоаналитичка метода објашњавања нечијег понашања, преко „раскринкавања“ његових нечасних мотива, изгледа овако. Најпре, криптоаналитичар утврди да се у нечему са њим не слажете. Он се неће упитати да ли је то можда због тога што имате у виду неке друге чињенице, зато што нешто више знате од њега, или, напротив, зато што мање знате од њега, па једноставно грешите. Не, таман посла! Он ће одмах закључити да ви мислите другачије од њега стога што вас неко *плаћа* да тако мислите. То што у осталим стварима мислите као и он, њега нимало неће поколебати у том закључку. Напротив, одмах ће исконструисати ак хок теорију („др Шајевич“), по којој сте ви у 95 посто случајева заправо „лажњак“, глумац који вара публику да исправно мисли, а своје право, издајничко лице одиста открива тек у 5 посто случајева. И то, ето, баш случајно, управо у оном питању у коме не мислите

исто

ШТО И ОН!

О прошлости НСПМ

Тако, у коначном, критеријум ваше издаје није неки објективни, доказиви чин издаје, већ баш то што сте у некој ствари ухваћени да мислите *другачије* од нашег криптоаналитичара. То му је довољно не само да вас одмах стави у другачији контекст, већ и да читаву прошлост преслижи тако да се покаже како сте ви, заправо, одувек били издајник, који се, једно време, само вешто прикривао, све док га, коначно, пред јавношћу није раскринкао он – велики и поницљиви криптоаналитичар! Томе и служе, рецимо, оптужбе да је НСПМ 1997. године уживао гостопримство листа

Време

и да је тада добио новчану помоћ од Сорош фонда. Ви можете до сутра да објашњавате да је Уредништво тада било избачено на улицу, јер су дотадашњем издавачу засметала два критичка текста на рачун режима, па смо једног јутра једноставно нашли промењену браву на вратима своје канцеларије

[\[9\]](#)

. Не, ништа вам то неће вредети. Сва ваша објашњења да је то био једини начин да часопис преживи (али да ни тада, ни касније, нико споља није имао утицаја на уређивачку политику НСПМ) биће, заправо, за нашег врлог криптоаналитичара само нови доказ да сте тада, 1997, продали душу ђаволу, те да од тада послушно радите за сатану и његове интересе.

Мали проблем ће, можда, представљати то што је и он, врли криптоаналитичар, годинама сарађивао са вама. Али, криптоанализа је чудо! Она је у стању да тако препакуже прошлост да постане савршено кохерентна са најлуђим и најпараноиднијим идејама. Дакле, није НСПМ постигао углед у јавности као демократски, патриотски и објективни сајт можда и због преко 500 текстова, које су, од 2002, написали Вукадиновић и Антонић. Не, НСПМ је „стекао родољубиви имиџ услед деловања аутора који су га напустили“ [\[10\]](#), тј. управо због наших криптоаналитичара, који су, сви заједно, за НСПМ написали *седам пута мање текстова од Вукадиновића* и Антонића и били бар седамдесет седам пута мање познати и присутни у јавности од Вукадиновића и Антонића!

Такође, није се главни уредник НСПМ дискретно дистанцирао и захвалио на даљној сарадњи тројици од петорице потписника „Видовданског“ текста (остала двојица никад и ни у ком смислу нису били део НСПМ! [\[11\]](#)), и то у потпуно *различитим* приликама, и са потпуно *различ*

Пише: Слободан Антонић
среда, 13 април 2011 14:06

ТИМ

мотивима, о којима ће он вероватно рећи шта има. Не, у изокренутој оптици наших криптоаналитичара „прикривени, али тиме још опаснији, заокрет у правцу наше `светле евроатлантске будућности` представља кључни разлог што су потписници овог одговора, некада сарадници НСПМ-а, због манипулација Јеремићевих `аналитичара` напустили тај истраживачко-издавачки центар. Нисмо желели, да будемо елементи механизма за обмањивање патриотске јавности“

[\[12\]](#)

. Дакле, Анђелковић, Радун, Гајић, Балабан и Николић су, у августу 2010. (или у некој тачци времена, коју ће нам вероватно следећи пут открити), сами и протестно отишли (иако их је, ваљда, Вукадиновић на коленима молио да остану?). И то зато што су тада коначно прозрели да су Вукадиновић и Антонић само „прикривени, али тиме још опаснији“ „режимски аналитичари“, те зато што више нису желели да својим великим "патриотским угледом" и "патриотским писањем" служе Вукадиновићу и Антонићу као алиби „за обмањивање патриотске јавности“. Па зар господа из „Видовдана“ стварно мисле да ће неко у ово поверовати?!

О нашим личностима

За мене лично остаје тајна како је могуће да господа Анђелковић, Радун и Гајић (господу Балабана и Николића никада нисам имао част да упознам) могу да потпишу нешто што и сами веома добро *знају* да није истина. Са господом Анђелковићем, Радуну и Гајићем увек сам имао пријатељске сусрете. И не само да никада нисмо разменили ружну реч, већ ни од једног од њих никада нисам чуо ниједну примедбу на свој „аналитичарско-режимски“ рад. Како је могуће да су могли да потпишу тврдњу да су *они*

, као некаква група, у знак протеста, напустили НСПМ? Како је могуће да су могли да потпишу тврдњу да је Слободан Антонић „прорежимски аналитичар“?

Посебно ми је запрепашћујуће да сам са колегом Гајићем, само три дана пре објављивања ове „Видовданске“ срамотне оптужнице, седео у једној београдској башти и, у пријатном ћаскању, пио кафу. Заиста не разумем ту психологију да се може данас с неким најпријатељскије седети и разговарати, а већ сутрадан га у новинама напасти као продану душу и моралног бедника. И уопште, драга господо Анђелковићу, Радуне и Гајићу, да ли заиста можете да ставите руку на срце и кажете – да, оно што Антонић говори и пише је „прорежимско“, а он је стварно „прорежимски аналитичар“? [\[13\]](#) .

Али да, заборавио сам на „др Шајевича“! Све је то моје претварање и глума, само да би, у

одлучујућем тренутку, какав је био у августу 2010, подржао режим и тако спречио његов слом. Немам речи пред таквом увредљивом личној оптужбом, јер се на њу, како што сам показао, и не може рационално одговорити. Може се једино узвратити контраувредама, а ја то не желим. Најдаље докле могу да одем јесте да, онако професорски, кажем да онај ко напусти принципе објективности – што ће рећи поткрепљивања тврдњи изворима, придржавања у анализи „тврдих чињеница“, коришћења елементарних научних правила (попут Окамовог бријача), уочавања разлика и нијанси, као и уздржавања од произвољних спекулација, па пређе на терен субјективности – што ће рећи непоткрепљених или потпуно неистинитих тврдњи, пролиферације параноидних ад хок теорија, манихејске поделе актера на свет апсолутног добра (што су само они) и свет апсолутног зла (што су сви остали), као и на увредљиве личне дисквалификације свакога ко другачије мисли, такав дакле сазнајни субјекат престаје да буде аналитичар, објективни и одговорни интелектуалац, и постаје криптоаналитичар, вечни „дешифрант“ најразличитијих теорија завере и параноични загађивач целокупног јавног дискурса.

Жао ми је што су се ови млађи људи упутили у том правцу. Та њихова неочекивано брза транзиција из „аналитичара који обећавају“ у „афирмисане“ криптоаналитичаре догодила се вероватно услед деловања различитих фактора – од незадовољене амбиције да буду више присутни и цењени у јавности (због чега им је био потребан кривац за неуспех), преко недовољно темељног образовања (због чега су лако склизнули из дискурса објективне анализе у дискурс параноидних конструкција), до просте људске зависти према нечијем већем угледу и успеху.

Али, има већ више од годину дана како „Вукадиновићево шефовање“ не спречава „младе лавове“ да се размашу, има већ више од годину дана како сваки текст из Видовдана бива пренет на „Новом Стандарду“, а како су странице „Печата“ широм отворене за сваки прилог „видовданаца“, има већ више од 6 месеци како Антонићева сенка више не пада на Анђелковићеву звезду и његове текстове у „Печату“, има већ више од 6 месеци како је Видовдан развио своју јасну анти-НСПМ „аналитичарску школу“, има већ више од 6 месеци како је Балабан прорекао брз крај НСПМ и пропаст Антонића и Вукадиновића као аналитичара [\[14\]](#). Па ипак... Публика некако и даље радије чита НСПМ од Видовдана, Антонићеве текстове од Анђелковићевих, Вукадиновићеве од Радуновљевих, а НСПМ је - уз све проблеме и беспарицу - и даље жив и квалитетан да живљи и квалитетнији тешко да може бити... То јесте болно. Али је разлог томе, можда, више у извесном квалитету, у разлици између озбиљне и одговорне аналитике и јефтине и површне криптоаналитике, у разлици између поткрепљеног уочавања нијанси (што чини аналитику) и непоткрепљене манихејске дисквалификације (што чини криптоаналитику), а мање у теорији завере и „прорежимском“ карактеру НСПМ и његових уредника и аналитичара, како верују наши видовдански критичари.

О „пројекту Јеремић“

Разлика у анализи и оцени политичког деловања Вука Јеремића најбољи је пример разликовања метода и домета НСПМ-овске школе нијансиране и одговорне политичке анализе, и Видовданске школе манихејске криптоанализе.

Вукадиновић и Антонић су од самог почетка уочили разлику која постоји између Јеремића и осталих ДС министара [\[15\]](#), а затим, након 9. септембра, и промену положаја Јеремића у односу на Тадића [\[16\]](#). Они су, будући да су добро упознати са теоријом актера и структура

[\[17\]](#)

, знали да, ма колико да су структуре чврсте, актери увек имају изванредан слободан простор за деловање (тзв. актерске нише), и да то деловање може бити чак и „антисистемско“, тј. наспрамно доминантних структура моћи. Зато су Вукадиновић и Антонић, без икакве бланко подршке, пажљиво пратили и анализирали дипломатско деловање Вука Јеремића, које је очигледно било супротно интересима Империје, и одавали му поштовање због успешне блокаде дипломатског признања тзв. државе Косово. У „случају Јеремић“, дакле, Вукадиновић и Антонић су се трудили да поступају као одговорни и пажљиви аналитичари који умеју да разликују нијансе и да на основу тих нијанси доносе истанчане, али искуствено проверљиве судове.

Како је, међутим, у „случају Јеремић“ поступала видовданска школа криптоанализе? Видовданци су за целу Јеремићеву дипломатску борбу, па и за подношење тужби МСП-у, тврдили да је у питању најобичнија „лакрдија“ и „представа за народ“ (Балабан) [\[18\]](#)

, те „део игре смишљене у Вашингтону, који је свестан да је тако нешто нужно како би, несумњиво већински патриотски настројен, српски народ био преварен“ (Балабан)

[\[19\]](#)

, да је сам Јеремић марионета којом управља „невидљива рука(...) светске закулисе“ (Тубић)

[\[20\]](#)

и део „`пројекта Вук` – то јест `продаје` младог министра патриотском бирачком телу“ (Радун)

[\[21\]](#)

, да негативно мишљење МСП није било изненађење за Јеремића и остале јер су „садашњи властодршци претпостављали такав расплет“ и „намерно радили у прилог претходног“ (Балабан)

[\[22\]](#)

, да је прва, августовска верзија резолуције у УН такође „велеиздајничка“ (Анђелковић)

[\[23\]](#)

, да „иде у прилог нашим непријатељима“ (Анђелковић)

[\[24\]](#)

и „одговара Вашингтону“, јер „у њој нема готово ништа значајно што омета зацртани циљ америчке политике, а то је поступна легализација једностране сецесије косовских Албанаца“ (Балабан)

[\[25\]](#)

, а да су оштри протести Вашингтона и Брисела против те верзије резолуције само „део нове пропагандне комбинације“ (Анђелковић)

[\[26\]](#)

, односно „само договорена представа за народ којом актуелни властодршци у домаћем миљеу покушавају да докажу могућност макар минималне независности у односу на своје савезнике тј. менторе из редова глобалних центара моћи“ (Балабан)

[\[27\]](#)

.

Дакле, док је НСПМ тврдио само оно што је искуствено проверљиво – да Јеремић води политику која се, по питању патриотске борбе Србије за Косово, несумњиво конфронтира интересима Вашингтона и Брисела, Видовданска школа је у глас тврдила једну потпуно фантастичну и непроверљиву ствар – да је у питању „унапред договорена представа за народ“, да су чак и дипломатски протести Вашингтона и Брисела Београду „део нове пропагандне комбинације“, и да је Јеремић само глумац чија је улога да „превари несумњиво већински патриотски настројен српски народ“, будући да њиме управља „невидљива рука светске закулисе“.

А онда су се појавили документи Викиликса, који су јасно посведочили непријатељство Вашингтона и Брисела према Јеремићу [\[28\]](#). Како је на ову нову чињеницу реаговала Видовданска школа криптоаналитике? Да ли је, можда, релативизовала своје раније оцене Јеремића, или чак признала сопствену грешку? Наравно да не. Једни видовданци одмах су конструисали нову ад хок параноидну теорију да је и Викиликс произвела чувена „невидљива рука светске закулисе“ како би намагарчила све наивчине, укључив и Србе (Радун, Бјелак) [\[29\]](#) Други пак видовданци су конструисали ништа мање амбициозну и (не)уверљиву теорију да је дипломата из америчке амбасаде који је писао депеше о Јеремићу „подлегао обмани или свесно доводио у заблуду претпостављене“ (Анђелковић)

[\[30\]](#)

!

Но без обзира на ове разлике међу припадницима Видовданске школе криптоаналитике, епистемолошка метода коју су њени припадници овде демонстрирали био је школски пример методологије „*ђубрета-науке*“. Наиме, како би се објасниле чињенице које

противрече теорији (Јеремићеви потези против интереса Вашингтона), конструише се нова, додатна, ад хок теорија (да је и то део договорене игре), а када се појаве нове чињенице које обарају и основну теорију и помоћну ад хок теорију (депеше из Викиликса), онда се конструише још једна додатна ад хок теорија на додатну ад хок теорију (да је и Викиликс део договорене игре или „довођење у заблуде претпостављених“), и тако *ad infinitum*.

Управо је умножавање беспотребних и паразитских ад хок теорија основна одлика „*ћубр ета-науке*

“, у коју спада и

политичка криптоаналитика

. А управо је слеђење правила „Окамовог бријача“ – да се треба држати најједноставнијих и најпроверљивијих објашњења – основно начело уобичајене науке и стандардне политичке анализе. Ког начела се придржавају аутори Видовдана, а ког аутори НСПМ нека читаоци закључе сами. Али, они су то већ закључили – макар и не знали за правило „Окамовог бријача“ и методолошку забрану умножавања ад хок теорија – судећи, бар, по неупоредиво различитој тежини, утицају и цитираности оба сајта.

О „неиспуњавању обећања“

Господа из „Видовдана“, између осталих нетачних исказа, тврде и да нисам испунио обећање везано за промену српске резолуције у УН. Наиме, спорећи се са тврдњама видовданских криптоаналитичара да је „све намештено“ и да је „све игра“, ја сам у једном тренутку (26. августа) понудио као „лакмус тест“ следеће: „Ако, наиме, Тадић и Јеремић повуку резолуцију и ако са `нашим ЕУ пријатељима` саставе другу, `разумнију`, јавно ћу признати да је све ово са УН и МСП, од 2008. па све до данас, била најобичнија глума, вешто фингирање, представа за народ, а да су Тадић и Јеремић најобичнији квислинзи, лажне патриоте и преваранти. Ако пак Тадић и Јеремић, и поред свег овог ломљења руке, не повуку резолуцију и остану упорни у покушају да за њу обезбеде већину у УН, онда би било лепо да, исто тако јавно, заступници теорије о `фингирању` и `квислинзима` признају да су се ова двојица наших политичара, макар по овом питању, усудила да супротставе Империји“ [\[31\]](#).

Ово је била веома заострена понуда – тест који је, у складу са методолошким начелом проверљивости, што га се чврсто придржавам, читаву расправу требало да пребаци на емпиријски терен. Али, криптоаналитичари не воле никакву искуствену проверу. Јер, они *унапред* знају истину, па им никакви „лакмус тестови“ нису потребни. Зато ни Анђековић [\[32\]](#)

, ни Радун

[\[33\]](#)

, нити било који видовданац који се са мном спорио пре промене резолуције, није желео да прихвати овај тест. Штавише, Анђелковић је ову понуду грубо одбио, написавши: „Рећи да је `тест` њиховог (Тадићевог и Јеремићевог – С. А) патриотизма то да ли ће учинити или неће нешто што у суштини и није битно, делује манипулативно. То има таман онолико смисла као и ускликнути: `Ајде да се окупимо око Тадића пошто нам свој патриотизам демонстрира тиме што се није одрекао Аранђеловца!` Нико тај град од Тадића и не тражи, као што Вашингтону и није пресудно важно, шта год у оквиру режиране представе причао, како ће официјелни Београд поступити у вези са предложеном резолуцијом“

[\[34\]](#)

Дакле, моја понуда емпиријског лакмус теста била је директно одбијена као методолошки нерелевантна. Ово је потпуно у складу са криптоаналитичарским априоризмом. Јер криптоаналитичару не треба никаква искуствена провера, он чак и нове чињенице, које су за њега непријатне а саме се појаве, апсорбује у своју теорију тако што направи додатну ад хок теорију. Зато он уопште не жели да сам тражи емпиријску верификацију или да пристаје на ризик искуственог оповргавања сопствене теорије преко кардиналне чињенице. Уосталом, као што каже Анђелковић, да ли ће се резолуција променити или не то је за њега „нешто што у суштини и није битно“, пошто је он и прву верзију резолуције већ прогласио „*велеиздајничком*“ [\[35\]](#) (подвлачење Анђелковићево). Отуда могућа промена из „велеиздајничке“ у „велеиздајничку“ за њега не може ни имати било какав методолошки значај. Пошто је све „исто“ и све је „одавно познато“, криптоаналитичар заузима становиште које је практично немогуће оповргнути на било који емпиријски начин. Да резолуција није измењена, Анђелковић би рекао да „то у суштини и није битно“ и да њега Вашингтон и Београд неће преварити са својом „режираном представом“. Да је резолуција пак промењена (као што и јесте), Анђелковић би рекао да је само још једном потврђено колики су издајници Тадић и Јеремић (као што је после свега и рекао).

Заправо, тек када је резолуција промењена (9. септембра), видовданци су се опсели моје понуде лакмус теста и почели да захтевају да се о његовом резултату изјасним. Морам да кажем да сам, желећи да видовданце извучем на терен емпиријског, понуђени лакмус-тест формулисао најповољније могуће по њих – као *доказ* комплетне Јеремићеве издаје и као доказ исправности

читаве

њихове паранодне теорије. Пошто су они одбили да прихвате чак и тако екстремно повољну формулацију кардиналног теста – јер је у природи криптоаналитичара да их не занима

никаква

емпиријска верификација! – мене су, тиме, престали да обавезују било какви будући догађаји. Ипак, након 9. септембра ја сам извукао одговарајуће сазнајне консеквенце и јасно написао: „Промена резолуције јесте фактичка капитулација и неславан крај целе дипломатске борбе која је вођена од 2008. до 2010“

[\[36\]](#)

Морам да признам да сам, нудећи овај свој лакмус тест, погрешио у две ствари. Прво, што сам изнео тако заострену формулацију, јер сам тиме превише попустио дао криптоаналитичарима. И друго, јер сам ипак мислио да ће Тадић схватити историјски значај резолуције у УН (види мој текст „Крај косовске политике“ [\[37\]](#)) и да је неће променити. Но предност (или „мана“) емпиријског аналитичара, у односу на криптоаналитичара, и јесте то што он може да у емпиријским стварима погреши и што неке његове исказе догађаји (емпирија) могу да оповргну. Криптоаналитичар пак не може да погреши ни у једној појединости, јер је направио конструкцију која је имуна на могућност емпиријског оповргавања, и зато што све нове чињенице – као и сваки други параноичар – „савршено“ уклапа у сопствену параноидну конструкцију (попут случаја са Викиликсом). И док аналитичар може да погреши у искуственом детаљу, али са сваком новом чињеницом унапређује и развија сопствени општи теоријски оквир анализе, криптоаналитичар (априори) не може да погреши ни у једној појединости, али зато кардинално греши у целини, јер је његова основна теорија емпиријски бесплодна и сазнајно безвредна.

О будућности Јеремића

Да је то тако сведочи и питање које је НСПМ поставио криптоаналитичарима – који Јеремићев поступак би за њих био доказ да он није „глумац“ и „издајник“ [\[38\]](#). То што Јеремић остаје у „издајничком ДС-у“ за видовданске криптоаналитичаре је, наравно, несумњив доказ да је и он издајник („народ каже: `С ким си такав си`, надмено аргументишу Анђелковић и другови

[\[39\]](#)

). Али, када се, након 9. септембра, Јеремић још једном разишао са Тадићем (око присуства додели Нобелове награде), многи су почели да спекулишу (јер су се уплашили!) да ће Јеремић напустити ДС и направити своју странку. Тада су, међутим, господа из Видовдана, почели превентивно да упозоравају да је и то део „режије“ и „преваре народа“, односно да је Јеремићево напуштање ДС-а такође „договор са Тадићем“!

Најдиректнији је био Анеђлковић који се запитао да ли су „наговештаји да се приближава разлаз Вука Јеремића и његовог `политичког оца` Бориса Тадића“ само „нови маркетиншко-политички штос“ [\[40\]](#) . Па наравно да јесте! – одговара Анђелковић, и дословно вели: „Тадић је одбацио победничку паролу из 2008. године („И Косово, и ЕУ“ – С. А.). Међутим, свестан је да она и даље има велику магнетну моћ, те није рад да је препусти СНС-у. Отуда, као кец на једанаест, легло би му да некако изведе и да она остане његов маркетиншки штос, а и да се ње ратосиља. И ето решења: нова партија коју би предводио Јеремић. Ефекат од тога могао би да буде вишеструк. Био би узет део бирача СНС-а, али и ДСС-а. А после избора, Јеремићева странка би могла да постане самостално, или са ослабљеним СНС-ом, `патриотски` коалициони партнер ДС-а“ [\[41\]](#)

.

Дакле, то што Јеремић остаје у ДС-у за криптоаналитичаре је доказ његове преваре и издаје. Али, ако би Јеремић изашао из ДС-а и направио нову странку, то би за криптоаналитичаре опет био доказ његове преваре и издаје. Ниједна нова чињеница, ниједан кардинални тест, не могу да поремете чврсту параноидну конструкцију коју су изградили видовдански криптоаналитичари!

Управо у овој тачки се најбоље види разлика између НСПМ-овске школе политичке анализе, и Видовданске школе политичке криптоаналитике. За Вукадиновића и Антонића будућност је отворен процес, а политичке личности актери који су могу променити и чија се тачна оцена може дати тек након њиховог политичког или историјског краја. Зато Вукадиновић и Антонић за Јеремића пишу: „Тренутно се не упуштамо у – очигледно још прерану – коначну оцену његовог `лика и дела`, нити у то да ли би за њега лично, или Србију, можда било боље да се повукао са функције након 9. септембра, или из ДС-а после страначке скупштине. Чини нам се да ни он још сам није сасвим са собом рашчистио шта је, а поготово куда иде. (...)У сваком случају, не можемо да не приметимо позитиван политички развој и нећемо да демонизујемо или отписујемо некога без довољно доказа и само зато што његово постојање квари у неким домаћим и страним круговима зацртану игру и уноси какву-такву дозу неизвесности на српској политичкој сцени. (...)Њега ћемо, исто као и друге актере, пратити и о свима њима судити најобјективније што умемо“ [\[42\]](#) .

Насупрот таквом, према емпирији, будућности и личностима потпуно отвореном сазнајном ставу, за Видовданске криптоаналитичаре будућност и личности су *епистемички затворени*

, закључани у своју

неизмењиву супстанцијалност

. Јеремић је глумац и издајник који је „стратешки медијско-политички пројекат, био тога

он свестан или не“ (Радун

[\[43\]](#)

), чија је функција само да „замајава народ причајући о одлучној `борби` за нашу јужну покрајину, (док) покровитељи тзв. косовске државности одрађују (свој) посао“ (Балабан

[\[44\]](#)

), па када Вашингтон и Брисел, захваљујући томе што „Тадић и Јеремић играју маестрално своје улоге“, тај посао заврше, „доћи ће време да се (они, тј. Тадић и Јеремић – А. С.) повуку у `заслужену` пензију или да добију неку престижну функцију, на пример, у структурама Северноатлантског савеза“ (Анђелковић

[\[45\]](#)

). Све је од самог почетка одређено, садашњост је детерминисана, као што је и будућности детерминисана, а управо је криптоаналитичар онај мудрац који има коначно и потпуно знање о тој детерминацији.

Такво статично схватање политичких или историјских личности јесте, као што објашњава Колингвуд [\[46\]](#), карактеристика једног давно превазиђеног и ненаучног епистемолошког становишта. Идеја промене или развитка неког делатника, која је за модерне научнике саморазумљива, за предмодерну метафизичку мисао „једноставно је немогућа“ пошто су „карактери делатника заправо супстанцијални, односно вечни и непроменљиви“

[\[47\]](#)

. Таква, примитивна метафизика одликује и нашег криптоаналитичара. За њега се Јеремић још 2003. појавио као готови и довршени издајник, такав је остао и данас, 2011. године, а такав ће бити и сутра, 2023. Ако код Јеремића и буде какаве промене, она ће се, за криптоаналитичара, састојати само у томе што ће све што је било лицемерно прикривано временом доћи до изражаја. А он, велики мудрац, увек ће и у свему (по дефиницији) бити у праву

О могућим закључцима

То да имамо посла са недоученим, површним и интелектуално ограниченим аналитичарима или коментаторима нашег политичког живота, није ништа ново за данашње медије у Србији. Али, Видовдан је јединствен по развоју читаве једне школе политичке анализе, која је од недоучености, површности и ограничености направила врлину, и то тако што ју је замотала у обланду патетичне „мега-теорије завере“. Што је најгоре, та група аналитичара је сада кренула да држи моралне лекције свима унаоколо, устремивши се посебно на оног ког доживљава као највећег конкурента и као главну препреку до толико жељене славе и угледа – на НСПМ.

Пише: Слободан Антонић
среда, 13 април 2011 14:06

Али, НСПМ и „Видовдан“ нису конкуренти. Док се НСПМ обраћа људима критичке интелектуалне свести, који првенствено употребљавају здрав разум, отворени су за нова сазнања и цене аргументацију и позивање на податке и изворе, дотле „Видовдан“ превасходно рачуна на особе које верују да је „све веома једноставно“ јер је „све намештено“, да су они једини „провалили“ систем, да ту „не треба више никаква велика памет“, никакво „велико нијансирање“, никакво „велико доказивање“, да су „улоге одавно подељене“, и да свима другима (осим њима, наравно!) управља чувена „невидљива рука светске закулисе“.

Иако по саморазумевању патриоте, уредници и главни аутори Видовдана у основи штеточински делују на истинску добробит ове нације. Они замућују интелектуалну оштрину јавности, ласкају сваком необразовању и површности, залућују публику мега-теоријама завере, компромитују истинску критику режима и Империје, те непрестано сумњиче и дисквалификују стварне носице борбе за демократију и националну сувереност. То је рђав, штеточински посао, који, у основи, може да користи само непријатељима овог народа.

Добро је што су ове разлике између НСПМ и „Видовдана“ сада јасне свакоме у нашој интернет публици. И свако може да изабере – пажљиву, мукотрпну и одговорну политичку аналитику или мегаломанску и манихејску криптоаналитику, заљубљену у своје фантазмогоричне конструкције. Криптоанализа или здрав разум – одлучите сами.

[1] „НСПМ-овско повампирање `Пројекта Јеремић`“, *Видовдан*, 4. април 2011,
<http://www.nspm.rs/hronika/vidovdan-nspm-ovsko-povampirenje-projekta-jeremic.html>

[2] Рецимо: <http://www.nspm.rs/politicki-zivot/da-li-se-tadic-vakcinisao-q.html> ; <http://www.nspm.rs/politicki-zivot/kud-plovimo-kapetane-q.html>

;
<http://www.nspm.rs/kolumne-slobodana-antonica/predsednik-i-vecina.html>

;
<http://www.nspm.rs/kolumne-slobodana-antonica/izjavom-protiv-izjave.html>

;
<http://www.nspm.rs/politicki-zivot/reakcija-drzave-ce-biti-jezivaq.html>

Пише: Слободан Антонић
среда, 13 април 2011 14:06

[3] Рецимо: <http://www.nspm.rs/politicki-zivot/ministarske-kulise-potemkinova-sela-i-ministri-turisti.html> ; <http://www.nspm.rs/politicki-zivot/mrtvi-radnici-i-qteflonizovaniq-ministara.html> ; <http://www.nspm.rs/komentar-dana/ministar-za-uvrede.html> ; <http://www.nspm.rs/kulturna-politika/ministar-i-crna-dama.html>

[4] <http://www.nspm.rs/politicki-zivot/operacija-700-kako-je-izvrshena-najveca-cistka-u-istoriji-srpskog-pravosudja.html> ; <http://www.nspm.rs/politicki-zivot/pajtic-jedna-karijera.html> ; <http://www.nspm.rs/politicki-zivot/pajtic-i-qvojvodjanska-pravoslavna-crkvaq.html>

[5] Рецимо: <http://www.nspm.rs/kolumne-slobodana-antonica/pouke-irskog-ne.html> ; <http://www.nspm.rs/politicki-zivot/vojvodina-i-gej-parada-kao-novi-uslovi-q.html>

;
,
<http://www.nspm.rs/prikazi/izazovi-globalnog-parazitizma.html>
;
<http://www.nspm.rs/politicki-zivot/kompradori.html>

[6] <http://www.vidovdan.org/component/content/article/46/1651>

[7] <http://www.vidovdan.org/aktuelno/1575-2010-08-02-20-06-23>

[8] <http://www.vidovdan.org/aktuelno/1828-2010-08-24-13-44-53>

[9] О том случају видети у: Мирјана Калинић, „Зашто је престао да излази часопис "Српска политичка мисао", *Наша Борба*, 1. део, 21. јун 1997. (http://www.yuope.com/nasa-borba/arhiva/Jun97/2106/2106_10.HTM), 2. део 23. јун 1997. (http://www.yuope.com/nasa-borba/arhiva/Jun97/2306/2306_30.HTM).

[10] „НСПМ-овско повампирење `Пројекта Јеремић`“, *исто*.

[11] Предраг Николић није објавио ниједан текст у НСПМ, а Милован Балабан је објавио тек неколико.

[12] „НСПМ-овско повампирење `Пројекта Јеремић`, исто.

[13] Види мој текст: "Мрежа школских другара` у политичкој елити Србије», *Национални интерес*, год. 6 (2010), vol. 9, бр. 3, стр. 329-350,
<http://www.ipsbgd.edu.rs/pdf/cd-nacionalni%20interes-3-2010.pdf>

[14] Милован Балабан, „Аналитичке подметачине“, *Видовдан*, 6. септембар 2010, <http://www.vidovdan.org/component/content/article/37-politika/2070-2010-09-06-17-02-22>
: „Кредибилитет је нарушен НСПМ-у и његови водећи аналитичари сада, свесни да су разобличени, разним смицалицама и акробацијама покушавају да дискредитују Видовдан и поврате свој пређашњи, сада пољуљани углед. Овај, нажалост перфидан потез НСПМ, само показује сличност коју је с временом, тај некада угледни патриотски интернет портал, почео да показује са режимима који су чинили слично, и то обично онда када су улазили у фазу слабљења и када им се ближио крај“.

[15] Види, рецимо, мој текст: <http://www.nspm.rs/kolumne-slobodana-antonica/dva-ministra.html>

[16] Види, рецимо, мој текст: <http://www.nspm.rs/politicki-zivot/tacka-loma.html?alphabet=c#yvComment30523>

[17] Види, рецимо, моју књигу *Заробљена земља: Србија за владе Слободана Милошевића*. „Откровење“, Београд, 2002. (http://www.knjizara.com/knjige/knjiga/21263_Zarobljena+zemlja+-+Srbija+za+vlade+Slobodana+Miloševića_I_SBN:86-83353-28-1), нарочито стр. 19-22 и 468-473.

Пише: Слободан Антонић
среда, 13 април 2011 14:06

[18] Милован Балабан, „Актуелна `српска` антисрпска елита“, *Видовдан*, 11. август 2010, <http://www.vidovdan.org/2010-03-28-13-57-42/1677-2010-08-11-19-11-35>

[19] Милован Балабан, „Стратегија `патриотског` препуштања Косова“, *Видовдан*, 28. август 2010, <http://www.vidovdan.org/aktuelno/1912-2010-08-28-08-53-34>

[20] Душан Тубић, „Невидљива рука Јеремића Вука“, *Видовдан*, 24. септембар 2010, <http://www.vidovdan.org/2010-04-04-22-59-05/2543-nevidljiva-ruka-jeremia-vuka>

[21] Бранко Радун, „Пројекат Јеремић“, *Видовдан*, 3. септембар 2010, <http://www.vidovdan.org/aktuelno/2002-2010-09-03-07-07-59>

[22] Балабан, *исто*. Да је Јеремић „знао“ да ће се читава ствар са МСП завршити неуспехом, а да је намерно одвео Србију у дебакл, тврдио је још један истакнути аутор *Видовдана*, Драган Милосављевић („Црни септембар српске дипломатије“, *Видовдан*, 11. септембар 2010, <http://www.vidovdan.org/2010-04-03-14-50-50/2208-2010-09-11-16-12-37>).

[23] Драгомир Анђелковић, „Од косовског гамбита до велеиздаје“, *Видовдан*, 2. август 2010, <http://www.vidovdan.org/aktuelno/1575-2010-08-02-20-06-23>

[24] Драгомир Анђелковић, „Демаскирање спин-мајстора“, *Видовдан*, 20. август 2010, <http://www.vidovdan.org/component/content/article/46-izdvajamo/1784-2010-08-20-17-14-57>

[25] Милован Балабан, „Спиновање српске јавности“, *Видовдан*, 24. август 2010, <http://www.vidovdan.org/aktuelno/1828-2010-08-24-13-44-53>

[26] Анђелковић, „Демаскирање спин-мајстора“, *исто*.

[27] Балабан, „Актуелна `српска` антисрпска елита“, *исто*.

[28] Види документацију објављену у рубрици <http://www.nspm.rs/wikileaks-na-nspm/>, посебно <http://www.nspm.rs/wikileaks-na-nspm/posle-misljenja-medjunarodnog-suda-pravde-srbija-ce-da-nastavi-da-opstruira-kosovo.html>

и <http://www.nspm.rs/wikileaks-na-nspm/srbija-nakon-posete-potpredsednika-bajdena.html>

[29] Бранко Радун, „Вики баук кружи светом“, *Видовдан*, 5. децембар 2010, <http://www.vidovdan.org/2010-04-04-22-59-05/4965-2010-12-05-18-44-15>

; Божо Бјелак, „Викилики – кикирики и последњи дани Империје“, *Видовдан*

, 19. децембар 2010,

<http://www.vidovdan.org/2010-04-04-22-59-05/5516-2010-12-19-14-18-16>

; Божидар Трпковић, „`Викиликс` и нови узлет `обојених револуција`“, *Видовдан*

, <http://www.vidovdan.org/component/content/article/46-izdvajamo/8600-qvikiliksq-i-novi-uzlet-q-obojenih-revolucijaq>

; Слободан Јанковић, „Викилики, српске тајне и вандал Марти“, *Видовдан*

, 21. децембра 2010,

<http://www.vidovdan.org/2010-04-07-16-31-47/5554-vikiliks-srpske-tajne-i-vandal-marti>

; Драган Милосављевић, „Млађа(ни) у старој улози“, *Видовдан*

, 16. фебруар 2011,

<http://www.vidovdan.org/-in-english/8084-mlaani-u-staroj-ulozi>

[30] Драгомир Анђелковић, „Нови `Пројекат Јеремић` или патриотско покајање?“, *Видовдан*

, 19. децембар 2010,

<http://www.vidovdan.org/2010-04-03-14-50-50/5518-2010-12-19-14-51-05>

[31] <http://www.nspm.rs/politicki-zivot/u-cemu-je-spor.html>

[32] „Драгомир Анђелковић, „Стара и нова интелектуална колаборација“, *Видовдан*, 3. септембар 2010,
<http://www.vidovdan.org/aktuelno/2003-2010-09-03-07-39-29>

[33] „Пројекат Јеремић“, *исто*.

[34] Анђелковић, *исто*.

[35] Анђелковић, „Од косовског гамбита до велеиздаје“, *исто*.

[36] <http://www.nspm.rs/politicki-zivot/tacka-loma.html>

[37] <http://www.nspm.rs/kolumne-slobodana-antonica/naprednjacki-stub-srama.html>

[38] НСПМ, „Криптоаналитичари, НСПМ и `пројекат Јеремић`“, електронско издање НСПМ, 1. април 2011, <http://www.nspm.rs/politicki-zivot/kriptoanaliticari-nspm-i-projekat-jeremic.html>

[39] Анђелковић и други, „НСПМ-овско повампирење `Пројекта Јеремић`“, *исто*.

[40] Драгомир Анђелковић, „Нови `пројекат Јеремић` или патриотско покајање?“, *Видовдан*, 19. децембар 2010,
<http://www.vidovdan.org/component/content/article/37-politika/5518-2010-12-19-14-51-05>

[41] Анђелковић, *исто*.

[42] „Криптоаналитичари, НСПМ и `пројекат Јеремих`“, *исто*.

[43] „Пројекат Јеремих“, *исто*.

[44] „Стратегија `патриотског` препуштања Косова, *исто*.

[45] „Демаскирање спин-мајстора“, *исто*.

[46] Collingwood, Robin George, *The Idea of History*, „Oxford University Press“, Oxford 1951, pp. 43-44.

[47] Collingwood, p. 51.